

תדרוך

הפרט במדויק

*** **אשמורת הזילה** (אנגליה; יום ד', 23.9, 20.30) — חמישה סיפורים קצרים של כמה מסופי הנמלים של אנגליה (קריסטין, ורדן, האמר, והברוליאני קאר אולקני) בתקופה שהיו צעירים ומבטיחים. עם מייקל דגרייב, רונאלד קולבר ועוד. כדאי לראות.

תליאבי

*** **הארורים** (סודו, איטליה) — עליית הנאצים בגרמניה כפי שהיא נשקפת בקורותיה של משפחת תעשיינים גרמנית בימיו מזהיר ומטיל אימה של לר קיאנו וסקונטי.

*** **ההודאה** (פאר, צרפת) — שיחור משפטי הראויה של סלאנסקי בי-צ'קה כפי שהרגיש אותם על בשרו אחד הנאשמים. סטירה מצלצלת לרודנות המפלגה הקומוניסטית מאחורי מסך הברזל.

*** **אפאש** (תמר, ארצות-הברית) — אינדיאני כמורד במימסה, בסרט ישן ומעניין של רוברט אלזוויץ, עם כרס לאנ קסטר בתפקיד הראשי.

ירדשים

*** **אנטוניו ויזברסקי** (ארנון, ארצות-הברית) — אמריקה בעיניו של אינ-טלקטואל אירופי, שאינו מבין תמיד את מה שרואית עיניו, אבל יודע לתאר זאת בצורה מעניינת. רק לצופים המוכנים להתאמץ כדי לעקוב אחרי הנעשה על הברז.

*** **הנשרים הם רעבים** (חן, ארצות-הברית) — מערבון הומוריסטי עשוי במיקצועיות רבה על-ידי דון (הרוצחים) סגל, עם קלינט איסטוד וסירלי מקליין.

חיפה

*** **יווה זאפאטה** (אמפיתאי, סרוב, ארצות-הברית) — קורותיה של חיפה שבפן המפסיקאי המפורסם בבימוי ורמטי (אליה קאזאן) ומישק משכנע של מרלון ברנארד.

כוכבים

מי כאן

הכוכב?

את קלאודיה קרינגלה מכירים כולם. חי-שחקנית האיטלקיה היפהפיה הופיעה כבר בהמון סרטים, המוגהה התפרסמה פעמים אין ספור ושכרה מרקע שחקים. בקצרה, אישיות ציבורית. מתקבל היה על הדעת שהתפרסומת לסרטה האחרון, פופ, פופסי, אותו היא מסרטה לאחורנה בצרפת וכי-ונצואלה, תהיה מבוססת בעיקר על אי-שיותה וחשיפתה המהוללת.

אלא שלא כך סברו האחראים לסרט, וי-במקום להבליט את מה שיש לקלאודיה, מלאים העיתונים וחקא במעשיו ותעלוי-ליו של גבר בן 44 בעל עבר מפוקפק, כרס קטנה ושערות שיבה, שמסך הכסף לא הכיר אותו כלל לפני סרט זה. ומה שמפליא מכל, שקלאודיה אפילו אינה כר-עט, אלא נהנית לנגן כינור שני בכל, פרט למשכורת.

וכל זה למי? משום שהאיש הוא הגרי-שריא, המוכר יותר בכינוי "פאפיון", איש עולם תחתון שבילה עשרות שנים במאסר, וכאשר השתחרר, כתב את תולדות חייו והפך מאסיר משוחרר למיליונר מאר-שר. האם הביקורת הספרותית לא גמרה עליו את ההלל, המו"לים והסותרים למיני-הם ידעו יותר טוב וביקרו לבקש ממנו "ציריות" נוספות אחת התוצאות הראשו-נות היא התסריט לפופ, פופסי, אותו כתב פאפיון תוך תשעה ימים תמורת סכום של 160,000 דולר. חיים קשים!

אלא שמר שריאזר את הסתפק בכך. גיבור התסריט שלו הוא גבר בן 44 רבי-פעלים ומבוקש. חי אולי כאלה שסברו לרגע כי יזאן טבחן מיד לתפקיד, אבל ה"פרפר" הורה עד מהרה שבצעם התבטל לעצמו. ומן הרגע שרמז כי היה מוכן לשחק, לא הרפה עוד הבמאי דאן (שילום לידית) הרמן עד אשר חתם על חוזה. התוצאה: עוד כמאה וחמישים אלף דולר.

הוא מגלים את עצמו ללא שום מאמץ, מלאי מהלומות (לא אמיתיות) עם בריזנים שיכורים ומרגיש עצמו נערץ על הברז.

היסטוריה

משופצת

קרומוול (דקל, תליאבי; אנגליה) — הוא סרט היסטורי לאלה שאינם מדקדקים בנאמ-נות היסטוריה ומעדיפים לעומת זאת גיבורים, גדולים מן החיים, איתם קל להזדהות בכל מעשי ידיהם. אוליבר קרומוול, איש הפרלמנט הבריטי שהיה בין האחראים לעריפת ראשו של צ'ארלס הראשון ומאוחר יותר הפך לרודן בריטניה הגדולה, הוא ללא ספק דמות מרשימה שקורות חייה ראויות לסרט רב מימדים. אולם אפילו נאמניו לא ניסו אף פעם לטעון כי היה טלית שכולה תכלת. בין המעשים שזוקפים לזכותו, נמנים כמה רציחות המוניות אכזריות ביותר.

הסרט, לעומת זאת, מציג את קרומוול כאיש נאור, רחב אופקים והומאניסט. הוא רק מגויס בחשיבותו ה-צבאית, בעיקר בשלבים הראשונים של המרד נגד המלך (קרומוול היה מחוסר כל ניסיון קרבי בתחילת המרד, והשתלט על הצבא הרבה יותר מאוחר) ורומז לצמאון לשלטון, מבלי לדבר על כך בגלוי. רק הסצינה האחרונה בסרט, בה מפורסם קרומוול את הפרלמנט ונותר לשבת בי-אולם הריק, כשהוא מכריז כי, "ישלש את עזרת האל בלבד" חושפת את דמותו האמיתית.

רצוי להתייחס לסרט כאל היסטוריה דמיונית, ואז מתקבל סיפור מעניין על מאבק בין הפרלמנט למלך הלש אופי ויחיר, שרצה בשלטון אבסולוטי אך לא ידע כיצד לחשיג אותו. מנקודת מבט זו, ואם להתעלם מסצינות

רציארד האריס ב"קרומוול"

הקרוב, בהן נופלים ההרונים הבלתי משכנעים ביותר ש-נראו לאחורנה על הברז, זהו סרט שכדאי לראות, מה עוד שריצ'ארד האריס מגלם את קרומוול בכל הפאתוס ה-אופייני לו, ואילו משחקו של אלק גינס, בתפקיד המלך, הוא מלאכת מחשבת של גוונים דקים, כשהגאווה האישית, חוסר החלטה, רגישות ואכזריות מתמזגים לדמות אחת.

דייסה

מתוקה

גבר לרוחי (גורדון, תליאבי; צרפת) — הוא עוד מוצר מתק-תק וחלקלק מבית חחרושת של קלוד (גבר ואשח" לאלוש, במאי שזנח את כל יומרותיו האמנותיות מתחילת דרכו, מעדיף כיום בבירור, "שמאלץ", "גבר לרוחי" הוא עוד פרשת אהבה שהבמאי מנסה להסתיר את מימיותה מאחורי תעלולי מצלמה או עריכה, אבל ללא הצלחה ניכרת האוהבים הפעם הם מלחין וי-שחקנית, שניהם צרפתים, תנפשים בהוליבוד שעה שהיא מופיעה בסרט בו הוא מלחין את הפסקול. שניהם נשוי-אים (לא זה לזה), שניהם אנשי העולם הגדול והנאור, שניהם מתייחסים לכל העניין בתחילה כפליט לא חשוב, וכמובן שבסופו של דבר מתפתח מזה עסק חשוב.

מאחר והנושא אינו מן המקוריים ביותר, בא כאן לא-לוש עם מצלמותיו ועם מכוניות (אביון שאינו נעדר אף פעם מסרטיו) ומסיע את השניים על פני כל אתרי הצילום של ארצות-הברית, ממועדוני הפאר שם לאס וואגאס, דרך "מוניומנט וואלי", שם צילם ג'ון פורד רבים מן ה-מערבוניים שלו, ועד למאורות הלילה של ניוארלינס. ואמנם, הנופים יפים מאוד. עוד תכסיס מוצלח מופיע בתחילת הסרט כאשר הקשרים בין שני האוהבים ועלילה הסרט בו הם עובדים מתגלבים זה בזה. הברקה נוספת: המלחין מסביר לבתי-זוג, תוך כדי נסיעה ב"מוניומנט

ג'ירארדו ובלמונדו ב"גבר לרוחי"

וואלי" כיצד כותבים מוסיקה למערבון, וחנה המוסיקה נשמעת בפסקול והאינדיאנים צצים סביב המכוניות. הצרה היא שהמרחק בין הברקה אחת לשנייה הוא גדול מאוד, ואפילו נסיונם חרב וקסמם האישי של אני ג'ירארדו ו"ארפול בלמונדו, אינם מקרים אותו.

אלאמו

נכבש שנית

יווה מאקס (אוריון, תליאבי; ארצות-הברית) — היא קומדיה אבסורדית המבוססת על רעיון מוצלח ועל צוות שחקנים מוכשר, שאינו מחמיץ אף הזדמנות כדי להבריק.

זהו סיפור על גנרל מקסיקאי המחליט לנקום בארצות-הברית על כך שאחד מתושביה חטף מימנו את ארוסתו. לשם כך הוא מגייס את פלוגת משמר-הגבול שלו, ויוצא לכבוש שנית את אלאמו. המיבצע מצליח מעל לכל ה-משוער, בעיקר משום שחתנתנות היחידה בה נתקלים במקסיקאים מתבטאת בשומר זקן, סטודנטית המוכרת גליהת ותזירת היסטוריה המשובצת שחסינים פלשו ליבשת הסרט כולו מתאר את חתנתנות בין הגנרל המסתגר עם פלוגתו ובצי-הערובה במיבצה לבין הרשויות האמרי-קניות השונות לזכות יוצרי הסרט (במאי: ג'רי פאריס; תסריטאי: אלוט בייקר) יש לומר שכל הצדדים נראים מגוחכים באותה מידה. מפנה המשורה האמריקאי, נציג הסטייט-דיפארטמנט, מפחד המשמר האזרחי, הגנרל ה-רגזן, כל אלה מוכיחים, כל אחד בדרכו, עד כמה חשוב יותר הרושם מן המעשה בתוך החברה הבורקרטית, שלא לדבר על האירגונים הלאומיים למיניהם הרואים לעצמם זכות להגיף נשקם בכל פעם שמתחשק להם. סיום הסרט מאכזב במיקצת העוקצים מרוחים בחרבה

פיטר יוסטינוב (שמאל) ב"יווה מאקס"

דבש כדי לא לחרוג יותר על המידה, והסכנה המסתתרת מאחורי המוסדות המיליטריסטיים למיניהם מיטשטשת. אך הודות לשחקנים כמו פיטר יוסטינוב (הגנרל), ג'ון אסטין (סמלו למוד חסבל), חארי מורגאן (מפקח המש-טרה) וקינן ווין (הגנרל האמריקאי) — התוצאה משעשעת.